

fremtrådte med stærkere Følger end dem, der ville indtræde efter Landstingets Forslag, for saa vidt Opfordringen ikke bliver fulgt. Det er egentlig Forskellen i Øjeblikket. Det staa altsaa mellem, om man vil lade en Forsømmelse af at gøre Selvangivelse have til Følge, at den paagældende Skatteyder fuldstændig voldgives Ligningsmyndigheden, der kan ansætte ham saa galt, den vil, uden at han kan gøre Indsigelse, hvilket er dette Tings Standpunkt, eller at han i saa Fald i alle Tilfælde skal betale Skat af den virkelige Indtægt, som han paaviser, med Tillæg af $\frac{1}{4}$, hvilket er det andet Tings Standpunkt. Jeg tror, det sidste vil være tilstrækkeligt til, at man kommer til det, man bør komme til, at Selvangivelsen langt bliver Hovedreglen, og at det kun er forholdsvis faa Tilfælde, hvor den ikke kommer til at foreligge, altsaa det Resultat, man er naaet til i Kjøbenhavn ved Anvendelse af Reglerne i Loven af 1ste April 1887, der er væsentlig mildere end det af Landstinget vedtagne.

Angaaende Sammenknytningen mellem de forskellige Forslag skal jeg ikke udtale mig nærmere, det er jo et af Kardinalpunkterne, og navnlig ved 1ste Behandling havde jeg Lejlighed til at udtale mig derom. Naar det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) sagde, at jeg skulde have udtalt, at jeg holdt paa denne Sammenknytning, fordi jeg havde til Hensigt at fordrø en Brændevinsskat som Vederlag for det Tab, der maatte fremkomme ved, at man satte Kapitalindkomstskatten i Stedet for Formueskatten, skal jeg dertil kun sige, at det er dog ikke ganske korrekt; jeg har ikke stillet mig saaledes og har heller ikke i Sinde at stille mig saaledes. Det Tab, der følger af en Reduktion af Formueskatten til en Kapitalindkomstskat, mener jeg, at man kan tage for saa vidt udækket; hvad jeg har sagt, er dette, at derved forøges Tabet ved Skattelovene i strengere Forstand, Overførelsesloven og Skatteindkomstloven, og for at gaa til dette større Tab vil jeg og maa jeg have Sikkerhed for, hvorledes vi komme igennem med Toldloven og Brændevinsloven, og Sikkerhed i saa Henseende har jeg ikke. Jeg mener ikke, det er forsvarligt for Staten at gaa til saa store Tab, naar det endnu staa ganske hen i det blaa, om man kommer igennem med Toldloven og Brændevinsbrændingsloven. Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds siger, at saa har man jo den Udvej at lade Toldloven og Brændevinsloven udgaa, indtil der kommer

en Tid, hvor man har en bedre Forstaaelse af, hvorledes man kan opnaa Enighed derom. Ja, hvis det ærede Medlem tror, det er saa let at komme til det Alternativ, han opstiller, tror jeg, at det ærede Medlem tager fejl. Efter min Mening vilde vi, hvis vi i Aar toge Skattelovene, ingenlunde faa Fred, hverken det følgende Aar eller det næstkommende Aar, for Toldloven eller Brændevinsloven. De vilde forfølge os fra Aar til Aar, og jeg mener derfor, det er bedre at faa hele dette store Spørgsmaal klarat paa en Gang.

Jeg finder ikke Anledning til yderligere at udtale mig om de enkelte Forslag, der ere stillede af det ærede Flertal. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) har jo stillet Ændringsforslag under Nr. 2, 3, 4, 9 og 10; men dem skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg tror, det vil være tilstrækkeligt, at jeg udtaler, at jeg ikke kan slutte mig til dem. En Motivering heraf tror jeg ikke behøves. Der er i saa Henseende flere Grunde, en vil vistnok i øvrigt være tilstrækkelig, nemlig denne, at man paa dette sene Tidspunkt vilde handle meget ilde mod Forslagene, hvis man nu fremdrog et nyt Moment som en Indkomstskattelov af den Natur, som det ærede Medlem har foreslaaet.

Endelig er der paa Blad Nr. 237 stillet et Ændringsforslag af det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Sv. Høgsbro). Det angaar § 7 og gaar ud paa at forandre Reglerne for Beskatningen med Hensyn til Hustruen, saaledes at Hustruen skulde komme til at indtage en Særstilling som Skatteobjekt, ikke alene for Særformuen, som det er angivet i § 7, men tillige for Indtægten af eget Erhverv. Det er altid meget vanskeligt at affatte en Skattelov, og der maa der tages et væsentligt Hensyn til, hvad der er praktisk eller ej. Man maa huske paa, at en Skattelignings Gennemførelse kræver et meget stort Arbejde, og alene Hensynet til det rent praktiske, altsaa dette at faa et Apparat og en Virkemaade, der kan gennemføres uden alt for stor Ulejlighed og alt for stor Vanskelighed, er et Hensyn, der er fuldt berettiget og vel kan motivere de Bestemmelser, der findes i § 7. Jeg siger dette i al Almindelighed over for det ærede Medlem, thi det ærede Medlem vil vistnok indrømme mig, at vi, hvis vi kom dertil, at vi skulde gøre enhver gift Kone, der havde en nok saa ringe Indtægt af eget Erhverv, til selvstændig Skatteperson, vilde komme ind i et Uføre med Hensyn til vor Ligning. Det vilde blive et saa